

Speech Erik Akerboom jaarlijkse herdenking Tuin van Bezinning

Warnsveld, 14 juni 2018

Geachte genodigden, beste collega's,

Elke keer als ik op deze plek aankom, deze Tuin binnen loop, raakt de stilte me.

Een stilte waarin je de verhalen kunt *voelen*.

Verhalen over onze collega's.

Politiemensen die zijn omgekomen als direct gevolg van het politiewerk.

Onze Tuin van Bezinning.

De plek waar u en ik deze collega's herdenken en eren.

Dit is onze plek voor rust en reflectie, voor herdenking.

Herdenken is belangrijk voor de rouwverwerking.

Voor het aanvaarden van het verlies van een dierbare.

Een leed dat haast niet uit te spreken is, maar waarover wij hier wel kunnen praten met elkaar.

Hier kunnen we onze verhalen kwijt.

Hier vinden we een thuis weg van huis.

Hier kunnen we ons verdriet en onze pijn delen.

Dat maakt deze tuin van levensbelang voor ons, de nabestaanden en collega's.

U, de nabestaanden, ontmoet hier tijdens de jaarlijkse herdenking lotgenoten.

Ik begrijp dat uit sommige van die ontmoetingen vriendschappen zijn ontstaan.

Het is mooi dat hier meer opbloeit dan bloemen alleen.

Nog altijd ben ik zeer diep onder de indruk van de onbaatzuchtigheid die onze mensen elke dag laten zien door hun werk te doen.

Op een positieve manier went dat nooit.

Een stap naar voren zetten wanneer anderen een stap naar achteren doen.

Ingrijpen om een ander te beschermen.

Zich inzetten voor een veiliger Nederland.

Hoe hoog de prijs kan zijn, daarvan getuigt dit botanisch monument. Dit monument herbergt vele verhalen. Vele incidenten.

De kwetsbaarheid van agenten zien we ook in landen om ons heen.

Zoals recent in Luik. Daar werden twee politieagentes en een onschuldige student van het leven beroofd.

Een zinloze, laffe daad.

Zo gruwelijk onverteerbaar.

Mijn gedachten gaan op deze plek uit naar onze Belgische collega's en de nabestaanden.

Ik denk ook aan de Franse luitenant-kolonel Arnaud Beltrame.

Hij offerde zijn leven, door de plek in te nemen van een gegijzelde.

Een heldendaad. Dat verdient groots respect.

Het zijn stuk voor stuk vreselijke gebeurtenissen.

Die ons - als dienders - in het hart raken.

Onze mensen staan dagelijks voor levensgrote dilemma's.

Politiemensen doen wat nodig is om anderen te beschermen.

Soms met inzet van het eigen leven.

Dat vraagt om moed en toewijding.

Dat vraagt om overtuiging.

Overtuiging om dit werk te doen in volle bewustzijn van de risico's.

Niemand kiest ervoor om 's avonds niet meer thuis te komen.

Thuis is de plek waar je gewoon vader of moeder bent.

Iemand's partner en kind.

Thuis is een veilige basis waar iedereen het recht heeft om met geliefden te zijn.

9.100 keer werd vorig jaar melding gedaan van geweld tegen politieambtenaren.

Dat komt neer op 25 keer per dag. Om het nog concreter te maken;

Elk uur krijgt er ergens in Nederland een agent te maken met een vorm van agressie.

Deze cijfers bevestigen voor mij een triest beeld.

Het geweld in onze samenleving wordt intenser.

Het respect voor hulpverleners lijkt verder weg dan ooit.

In Amersfoort werd tijdens een uitgaansnacht een agente bijna gewurgd.

Zij kon ternauwernood worden ontzet door te hulp geschoten collega's.

Na zo'n incident zien we gelukkig ook veel steun van bezorgde burgers.

Dat sterkt mij in de overtuiging dat we het debat in de samenleving moeten blijven voeren.

Daarnaast is het van belang dat we de collega's die het overkomt, goed ondersteunen. En proberen weer op weg te helpen.

De impact van het werk, het incident, het verlies, krijgt niet altijd een goede plek.

Daar ben ik mij van bewust

Het is de pijn die blijft, de pijn die soms PTSS heet.

Het kan ons allemaal overkomen.

Collega's met PTSS zijn goede dienders, die door het werk zijn beschadigd.

De zorg voor politiemensen met PTSS moet anders en beter.

Dat zijn we als collega's, als korpsleiding verplicht.

Daar maak ik mezelf hard voor.

Het is onze inzet dat zo veel mogelijk collega's aan het werk blijven.

Veel collega's met PTSS doen dat gelukkig ook.

Maar ook als dat niet meer lukt, bieden we adequate zorg.

Zo bezocht ik laatst Hartenboeren.

Hier werken politiemensen die met PTSS zijn uitgevallen, aan hun herstel.

Simpel door de kracht van de natuur te ervaren.

Een plek om na te denken over het leven.

Het waren indringende gesprekken met kwetsbare politiemensen.

Maar wat ik ook zag, was weer trots.

Trots op ons mooie vak.

Dames en heren, beste mensen,

Ik maak dit uitstapje omdat ik wil dat we de keerzijde van het mooie werk dat we doen zonder taboe moeten kunnen bespreken.

Juist op deze plek, waar we collega's herdenken die de allerhoogste prijs hebben betaald.

Omdat ik weet dat we hier op een open manier met elkaar kunnen praten.

Want dat is lange tijd een deel van het probleem geweest: over psychische klachten sprak je niet bij de politie.

Daar is de cultuur niet naar.

‘Verman je maar.’

‘Kop op en schouders eronder.’

Dat moet anders.

U weet hoe het is om leed te dragen.

Wie rouwt, zit niet te wachten op tips en adviezen.

Die wil een luisterend oor, een schouder om op uit te huilen.

En begrip.

Wat helpt, is leren van de goede ervaringen over het omgaan met de schaduwzijde van ons werk.

Mijn jaarlijkse ontmoeting met u in deze tuin helpen mij daar bij.

Uw verhalen en de manier waarop u uw verdriet draagt en deelt zijn voor mij wegwijzers.

U bent zich daar natuurlijk niet van bewust, maar daarvoor wil ik toch bedanken.

Wat voor de één een speldenprik is, is voor de ander een mokerslag.

Verdriet kent vele vormen en evenveel uitwerkingen.

En wie pijn voelt, wil de pijn stillen.

Hoe dan ook.

Uiteindelijk wordt alles doorgegeven.

Het is daarom goed dat we hier zijn.

Dat we hier elk jaar bij elkaar komen.

Om te praten.

Om vriendschappen te sluiten.

Of om gewoon stilzwijgend voor ons uit te kijken, wetende dat de lotgenoot naast je het allemaal heel goed snapt.

Dat is de geest van deze tuin die ik wil overbrengen op ons korps.

Zodat, net als hier, uit verdriet, toch nog iets moois kan bloeien.

Ik dank u voor uw komst.

En wens u veel sterkte toe als u dat nodig heeft.

Wanneer het stil is.

Dank u wel.